

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2013r.,

sprawy **G. K.**

skazanego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 listopada 2012 r., utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego z dnia 5 lipca 2012 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Ponieważ niniejsza kasacja, co do zasady, jest identyczna z kasacją sporządzoną przez tego samego adwokata na rzecz tego samego skazanego, a wniesioną w sprawie V KK 36/13 skarżącą wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 października 2012r., sygn. akt IV Ka .../12 możliwe jest obecnie powtórzenie części rozważań uczynionych przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tamtego orzeczenia.

Przed wszystkim skarżący tylko pozornie podnosi w swej kasacji zarzut związany z naruszeniem prawa materialnego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. I ta kasacja została zatem wywiedziona

wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Tak bowiem ocenić należy zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci obrazy art. 91§1 k.k., który to zarzut w istocie dotyczy niezastosowania art. 12 k.k. (taki zarzut sformułowano wprost w kasacji w sprawie VKK 36/13). Na wstępie wskazać trzeba zatem ponownie, że Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć normy art. 12 k.k. ponieważ nie stosował tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu został postawiony w skardze apelacyjnej, a Sąd Odwoławczy przedstawił stanowisko w tej kwestii na k.3 uzasadnienia swego wyroku. Zauważyć przy tym trzeba, że obrońca nie podjął nawet próby powiązania tego zarzutu z postępowaniem odwoławczym, choćby poprzez wskazanie naruszenia art. 433§2 k.p.k.

Jak jednoznacznie wynika z uzasadnienia wyroku tego Sądu, nie znalazł on podstaw, w ślad za Sądem I instancji, do dokonania ustalenia faktycznego, że oskarżony dopuszczając się przypisanych mu przestępstw działał ze z góry powziętym zamiarem. Tak więc możliwość przyjęcia odmiennej kwalifikacji prawnej – z zastosowaniem art. 12 k.k. – wymagałaby dokonania nowych, odmiennych ustaleń faktycznych. Nie można zatem, w tym zakresie, zasadnie stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego, gdyż taki błąd może nastąpić wyłącznie w następstwie wadliwej subsumpcji lub wykładni prawa.

Tak jak wskazano to wyżej, stawianie zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Identycznie ocenić trzeba drugi z zarzutów postawionych w kasacji. Jak wynika z treści tego zarzutu, tylko pozornie podnosi się tu kwestię naruszenia prawa procesowego – art. 438 pkt 4 k.p.k., gdy w istocie jest to zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej skazanemu. Stawianie również takiego zarzutu, zgodnie z dyspozycją art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

Brak zatem podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z zarzutów podniesionych w kasacji obrońcy skazanego.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, obciążono kosztami sądowych postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.